

Al treilea volum din romanele universului *Kingsbridge*
după *Stâlpii pământului* și *O lume fără sfârșit*

KEN FOLLETT

COLOANA
DE FOC

KEN FOLLETT

COLOANA DE FOC

primul capitol
în avanpremieră

KEN FOLLETT

COLOANA
DE FOC

ISBN: 978-606-8905-36-5

Ediție cartonată cu supracopertă

15,3 x 23,2 cm / 768 pagini

Preț: 69,99 lei

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9–11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

KEN FOLLETT
A Column of Fire
Copyright © Ken Follett 2017
Toate drepturile rezervate

Ilustrația copertei © Luca Tarlazzi 2017

Traducere din limba engleza
Maria Adam prin Lingua Tradom

© RAO Distribuție, 2017
Pentru versiunea în limba română

Capitolul 1

Ned Willard veni la Kingsbridge în timpul unei furtuni de zăpadă.

Navigase din portul Combe în cabina unei barje lente, încărcată cu haine de la Antwerp și cu vin de la Bordeaux. Când observă că vasul se apropiase de Kingsbridge, își înfășură mai strâns, în jurul umerilor, pelerina sa franțuzească, își trase gluga peste urechi, păși pe puntea deschisă și privi în depărtare.

La început, fu dezamăgit: nu putea să vadă nimic altceva decât ninsoarea. Dar dorința sa arzătoare de a vedea orașul era dureroasă, așa că se holbă mai departe în furtună, sperând. După o vreme, dorința i se împlini și furtuna se domoli. Apăru chiar un petic surprinzător de cer senin. Privind peste vârfurile copacilor, văzu turnul catedralei – o sută douăzeci și patru de metri înălțime, după cum știa orice

elev de la școala secundară din Kingsbridge. Îngerul de piatră care veghea asupra orașului din vârful turnului avea astăzi coadă și aripi din zăpadă, astfel că nuanța aripilor sale se transformase din gri-cenușiu în alb strălucitor. În timp ce privea, o rază de soare vremelnică se abătu asupra statuii și străluci în zăpadă, ca o binecuvântare; apoi, furtuna porni din nou și el o pierdu din vedere.

Pentru o vreme nu mai văzu nimic altceva în afara copacilor, dar imaginația sa completa tabloul. Era pe cale să-și revadă mama, după o absență de un an. Nu avea să îi spună cât de dor îi fusese de ea, pentru că un bărbat trebuia să fie independent și pe picioarele sale de la vârsta de optsprezece ani.

Dar cel mai mult îi lipsise Margery. Se îndrăgostise de ea cu o sincronizare catastrofală, doar cu câteva săptămâni înainte de a părăsi Kingsbridge pentru a petrece un an la Calais, portul de pe coasta nordică a Franței, aflat sub control britanic. O cunoștea pe fiica neastâmpărată și inteligentă a lui Sir Reginald Fitzgerald încă din copilărie. Pe măsură ce crescuse, obrăznicia ei căpătase o nouă atractivitate, astfel că se surprinsese holbându-se la ea, în biserică, cu gura uscată și cu respirația tăiată. Ezitase să facă altceva decât să se uite, pentru că ea era cu trei ani mai tânără – dar fata nu avea astfel de inhibiții. Se sărutaseră în cimitirul Kingsbridge, ascunși după movila mormântului

starețului Philip, călugărul care ridicase catedrala, cu patru secole în urmă. Nu fusese nimic copilăresc în sărutul lor lung, pasional: apoi, ea răsese și fugise.

Dar îl sărutase din nou în ziua următoare. Iar în seara dinainte de plecarea lui în Franța acceptaseră că se îndrăgostiseră.

În primele săptămâni schimbaseră scrisori de dragoste. Nu le spusese părinților despre sentimentele lor – părea să fie prea curând –, așa că nu-și puteau scrie deschis, dar Ned avea încredere în fratele său mai mare, Barney, care devenise intermediarul lor. Apoi, Barney părăsise Kingsbridge și plecase la Sevilla. Margery avea și ea un frate mai în vârstă, Rollo; dar ea nu avea încredere în el în felul în care Ned avea încredere în Barney. Și, astfel, corespondența lor încetase.

Lipsa comunicării nu schimbase cu nimic sentimentele lui Ned. Știa ce spun oamenii despre dragostea din tinerețe și se analizase constant, așteptând ca emoțiile sale să se modifice; dar asta nu se întâmplase. După câteva săptămâni la Calais, verișoara sa, Thérèse, se exprimase explicit că îl adoră și că era dornică să facă aproape orice pentru a i-o dovedi; dar Ned nu prea era tentat. Reflectase la asta cu oarecare surpriză, pentru că nu refuzase niciodată ocazia de a săruta o fată drăguță cu sâni frumoși.

Oricum, altceva îl deranja acum. După ce o refuzase pe Thérèse, devenise sigur că sentimentele sale pentru Margery nu aveau să se schimbe cât timp era plecat; iar acum se întreba ce urma să se întâmple când avea să o vadă în realitate. Era încă Margery, în carne și oase, la fel de încântătoare pe cât își amintea? Avea să supraviețuiască dragostea lor acestei revederi?

Și ea? Un an însemna foarte mult pentru o fată de paisprezece... deja cincisprezece ani. Poate că sentimentele ei se estompaseră când scrisorile lui încetaseră să mai vină. Poate că sărutase pe altcineva în spatele mormântului starețului Philip. Ned ar fi fost extrem de dezamăgit dacă ea devenise indiferentă în privința lui. Și, chiar dacă încă îl mai iubea, ar fi fost adevăratul Ned la înălțimea amintirilor ei aurite?

Furtuna se domoli din nou și observă că vasul trecea prin dreptul suburbiilor vestice din Kingsbridge. Pe ambele maluri se aflau ateliere pentru meșteșuguri care utilizau multă apă: vopsitorii, maiuri de țesături, fabrici de hârtie și abatoare. Din cauza mirosurilor de la aceste ateliere, în cartierul vestic chiriile erau scăzute.

În față apăru Insula Leproșilor. Numele era foarte vechi: nu mai fuseseră leproși acolo de secole. În capătul îndepărtat al insulei se afla spitalul Caris, înființat de călugărița care salvase orașul în timpul Marii Ciume. Când

COLOANA DE FOC

vasul se apropie, Ned reuși să vadă, în spatele spitalului, grațioasele curbe pereche ale podului Merthin, care lega insula de țarm, la nord și la sud. Povestea de dragoste dintre Caris și Merthin făcea parte din legendele locale, fiind transmisă din generație în generație prin poveștile spuse în jurul focului din șemineu.

Vasul trase la o dană de pe un mal aglomerat. Orașul nu părea să se fi schimbat prea mult în anul care trecuse. Locurile de tipul acesta se schimbau foarte lent, presupuse Ned: catedralele, podurile și spitalele erau construite să dăinuie.

Ned purta un sac aruncat peste umăr, iar căpitanul îi aduse acum singurul său bagaj, un mic cufăr din lemn care conținea câteva haine, o pereche de pistoale și niște cărți. Apucă de cufăr, își luă rămas-bun și păși pe chei.

Se îndreptă către depozitul mare de piatră de pe mal, care era sediul afacerilor familiei sale, dar abia făcuse câțiva pași când auzi o voce scoțiană, familiară, spunând:

– Ei bine, este Ned al nostru. Bine ai venit acasă!

Cea care vorbise era Janet Fife, menajera mamei sale. Ned zâmbi larg, bucuros să o revadă.

– Tocmai cumpăram niște pește pentru cina mamei tale, spuse ea.

Janet era atât de slabă, că părea făcută din bețe, dar îi plăcea să-i hrănească pe oameni.

– Ar trebui să iei și tu câțiva. Îi aruncă o privire drăgăstoasă, apoi adăugă: Te-ai schimbat puțin. Te-ai ascuțit la față, dar umerii ți s-au lărgit. Mătușa Blanche te-a hrănit cum se cuvine?

– Da. Dar unchiul Dick m-a pus să car pietre.

– Asta nu e muncă pentru un student.

– Nu m-a deranjat.

Janet ridică vocea:

– Malcolm, Malcolm, ia uite cine-i aici!

Malcolm era soțul lui Janet și rândușul familiei Willard. Se apropie șchiopătând, traversând docul: fusese lovit de un cal, cu ani în urmă, pe când era tânăr și lipsit de experiență. Strânse cu căldură mâna lui Ned și spuse:

– Bătrânul Acorn a murit.

– Era calul favorit al fratelui meu. Ned își mască un zâmbet: era felul lui Malcolm de a comunica veștile despre animale înaintea celor despre oameni. Mama mea e bine?

– Stăpâna e în formă bună, mulțumesc lui Dumnezeu, spuse Malcolm. Și la fel era și fratele tău, ultima oară când am primit vești de la el – nu prea scrie, iar scrisorile din Spania fac pe drum o lună sau două. Lasă-mă să te ajut cu bagajul, tinere Ned!

Ned nu dorea să meargă de îndată acasă. Avea un alt plan.

– Ai putea să-mi duci cufărul până acasă? îl întrebă el pe Malcolm. Într-un impuls de moment, inventă o poveste:

Spune-le că mă duc până la catedrală să-I mulțumesc Domnului pentru călătoria în siguranță și că vin acasă după aceea.

– Prea bine.

Malcolm se îndepărtă șchiopătând și Ned îl urmă încet, bucurându-se de priveliștea familiară a clădirilor cu care crescuse. Încă ninge ușor. Toate acoperișurile erau albe, dar străzile erau aglomerate de oameni și căruțe, iar sub picioarele lor nu era decât noroi. Ned trecu de celebra tavernă White Horse, scena obișnuitelor bătăi de sâmbătă seara, și urcă pe strada principală către piața catedralei. Trecu de palatul episcopului și se opri pentru un moment în fața școlii, privind nostalgic. Prin ferestrele sale înguste, ascuțite, văzu rafturile de cărți luminate. Acolo învățase să citească și să socotească, aflase când să lupte și când să fugă și acceptase să fie biciuit cu un mănunchi de nuiele de mesteacăn fără să plângă.

Pe partea sudică a catedralei se afla abația. De când regele Henric al VIII-lea desființase mănăstirile, abația Kingsbridge căzuse într-o stare de degradare tristă, având acoperișurile găurite și zidurile șubrede, cu vegetație crescând prin ferestre. Clădirile îi aparțineau actualului primar, tatăl lui Margery, Sir Reginald Fitzgerald, dar acesta nu făcuse nimic în privința lor.

Din fericire, catedrala era bine întreținută și se înălța la fel de puternică și de mândră ca întotdeauna, simbolul de piatră al unui oraș viu. Ned trecu în navă, prin poarta de vest. Avea să-Îi mulțumească lui Dumnezeu pentru călătoria sa în siguranță și astfel transforma în adevăr minciuna pe care i-o spusese lui Malcolm.

La fel ca întotdeauna, biserica era locul ideal pentru afaceri, ca și pentru venerație: Friar Murdo avea o tavă cu sticle cu pământ din Palestina, garantat ca fiind veritabil; un bărbat pe care Ned nu-l recunoscuse oferea, pentru un penny, pietre calde ca să-ți încâlzești mâinile; iar Puss Lovejoy, tremurând într-o rochie roșie, vindea ceea ce vânduse întotdeauna.

Ned privi arcele bolților, ce păreau brațele unei mulțimi de oameni, îndreptate toate spre cer. De câte ori venea în acest loc, se gândea la bărbații și la femeile care-l construiseră. Mulți dintre ei erau comemorați în Cartea lui Timothy, o istorie a abației care se studia la școală: zidarii Tom Builder și fiul său vitreg, Jack; starețul Philip; Merthin Fitzgerald, care construise turnul central și podul; toți pietrarii și toate femeile care făcuseră mortarul, tâmplarii și geamgiii, oameni obișnuiți care realizaseră un lucru extraordinar, ridicându-se deasupra condiției lor umile și creând ceva de o frumusețe eternă.

COLOANA DE FOC

Ned îngenunche pentru un minut în fața altarului. O călătorie reușită era ceva pentru care trebuia să fii recunoscător. Chiar și pe durata scurtei traversări din Franța în Anglia, oamenii puteau da de bucluc și puteau muri.

Dar nu zăbovi prea mult. Următoarea sa oprire era casa lui Margery.

În partea de nord a pieței catedralei, vizavi de palatul episcopului, era hanul Bell și, lângă acesta, se ridica o casă nouă. Era pământul care aparținuse abației și Ned presupuse că tatăl lui Margery era cel care construia. Urma să fie impresionantă, observă Ned, având ferestre panoramice și multe șeminee: avea să fie probabil cea mai mare casă din Kingsbridge.

Ned își continuă drumul pe strada principală spre răscruce. Actuala casă a lui Margery se afla pe colț, peste drum de Casa Breslelor. Deși nu atât de impunătoare pe cât promitea să fie noua casă, era o clădire mare, cu cadre din lemn, care ocupa aproape o jumătate de hectar din cel mai scump teren din oraș.

Ned se opri pe treptele de la intrare. Aștepta acest moment de un an, iar acum, că venise, își descoperi sufletul plin de temeri.

Ciocăni.

Ușa fu deschisă de o menajeră mai în vârstă, Naomi, care îl invită în sala mare. Naomi îl cunoștea pe Ned de când se născuse, dar îl privi contrariată, ca și cum ar fi fost un străin dubios; iar când el o întrebă de Margery, Naomi îi spuse că se duce să verifice.

Ned privi pictura cu Hristos pe cruce, care atârna deasupra șemineului. În Kingsbridge existau două feluri de picturi: scene biblice și portrete formale ale nobilimii. Ned fusese surprins să vadă, în casele bogate din Franța, picturi ale unor zei păgâni, cum erau Venus și Bacchus, prezentați în păduri fantastice și purtând robe care păreau întotdeauna să cadă de pe ei.

Dar și aici se afla ceva neobișnuit. Pe peretele opus scenei crucificării se afla o hartă a orașului Kingsbridge. Ned nu văzuse niciodată o astfel de hartă și o studie cu interes. Arăta clar orașul împărțit în patru de strada principală, care mergea de la nord la sud, precum și de strada care mergea de la est la vest. Catedrala și fosta abație ocupau sfertul de sud-est; cartierul urât mirositor al atelierelor, colțul de sud-vest. Erau marcate toate bisericile și câteva case, inclusiv cea a familiei Fitzgerald și cea a familiei Willard. Râul forma frontiera de est a orașului, apoi se răsucea, ca un picior de câine. Odată, formase și frontiera de vest, dar orașul se întinsese dincolo de apă

datorită podului Merthin, iar acum, pe celălalt mal, se afla o suburbie întinsă.

Cele două picturi îi reprezentau pe părinții lui Margery, observă Ned: tatăl ei, politicianul, atârnase harta; iar mama ei, o catolică devotată, alesese scena crucificării.

Nu Margery fu cea care apărură în sala mare, ci fratele ei, Rollo. Era mai înalt decât Ned și chipeș, cu părul negru. Deși fuseseră împreună la școală, Ned și Rollo nu fuseseră niciodată prieteni: Rollo era cu patru ani mai mare. Fiind cel mai deștept băiat din școală, fusese numit responsabil pentru elevii mai mici; dar Ned refuzase să-l accepte ca pe un stăpân și nu-i recunoscuse niciodată autoritatea. Pentru a înrăutăți lucrurile, în curând devenise evident că Ned avea să fie la fel de isteț ca Rollo. Între ei avuseseră loc certuri și bătăi, până când Rollo plecase să învețe la Colegiul Kingsbridge și la Oxford.

Ned încercă să-și ascundă neplăcerea și să-și reprime iritarea. Spuse politicos:

– Observ că a apărut o clădire nouă exact lângă han. Tatăl tău construiește o altă casă?

– Da. Locul ăsta e mai degrabă demodat.

– Cred că afacerile merg bine la Combe.

Sir Reginald era șeful vămii din portul Combe. Era o poziție profitabilă, care îi fusese oferită de Mary Tudor când devenise regină, drept mulțumire pentru sprijinul său.

– Așadar, te-ai întors de la Calais, spuse Rollo. Cum a fost?

– Am învățat multe. Tatăl meu a construit acolo un doc și un depozit, care sunt conduse de unchiul meu, Dick.

Edmund, tatăl lui Ned, murise cu zece ani în urmă, iar mama lui conducea afacerile de atunci.

– Ducem minereu de fier, cositor și plumb englezesc de la Combe la Calais și de acolo îl vindem în toată Europa.

Operațiunile din Calais formau baza afacerilor familiei Willard.

– Cum v-a afectat războiul?

Anglia era în război cu Franța. Însă îngrijorarea lui Rollo era vizibil falsă: în realitate, era satisfăcut de pericolul care pândea averea familiei Willard.

Ned minimaliză problema.

– Calais este bine apărat, spuse el, părând mult mai încrezător decât era în realitate. Este înconjurat de forturi care l-au protejat permanent, de când a devenit posesiune britanică, acum două sute de ani. Apoi își pierdu răbdarea și spuse: Margery este acasă?

– Ai vreun motiv să o vezi?

Era o întrebare nepoliticoasă, dar Ned se prefăcu să nu observe. Își deschise sacul și spuse:

COLOANA DE FOC

– I-am adus un cadou din Franța. Scoase o bucată de mătase de culoarea lavandei, împachetată cu grijă. Cred că i se potrivește culoarea.

– Nu va dori să te vadă.

Ned îngheță: ce însemna asta?

– Sunt destul de sigur că va dori.

– Nu-mi pot imagina de ce.

Ned își alege cuvintele cu grijă:

– O admir pe sora ta, Rollo, și cred că și ea mă place pe mine.

– O să descoperi că lucrurile s-au cam schimbat în lipsa ta, tinere Ned, spuse Rollo condescendent.

Ned nu îl luă în serios. Se gândea că Rollo încerca să fie malițios.

– Oricum, te rog s-o întrebi.

Rollo zâmbi și asta îl îngrijoră pe Ned, pentru că era exact zâmbetul pe care-l afișa de câte ori avea permisiunea de a-l bate pe unul dintre elevii mai tineri din școală.

Rollo spuse:

– Margery este logodită.

– Poftim?

Ned se holbă la el, simțindu-se șocat și rănit de parcă ar fi fost înjunghiat pe la spate. E drept că avusese temeri în privința lui Margery, dar sub nicio formă nu visase la asta.

Rollo continuă să îl privească zâmbind.

Ned spuse primul lucru care-i veni în minte:

– Cu cine?

– Se va mărita cu viconteale Shiring.

– Bart? spuse Ned.

Era incredibil. Dintre toți tinerii din ținut, Bart Shiring, încet la minte și lipsit de umor, era ultimul băiat capabil să-i cucerească inima lui Margery. Posibilitatea ca într-o bună zi să devină conte de Shiring ar fi putut să fie suficientă pentru multe fete – dar nu și pentru Margery, Ned era sigur.

Sau, cel puțin, ar fi fost sigur cu un an în urmă.

– Cumva ai inventat chestia asta? spuse el apoi.

Realiză imediat că era o întrebare prostească. Rollo putea fi viclean și răzbunător, dar nu era prost: n-ar fi inventat o asemenea poveste, de teamă să nu pară prost când adevărul avea să iasă la lumină.

Rollo ridică din umeri.

– Logodna va fi anunțată mâine, la banchetul contelui.

Mâine însemna a douăsprezecea zi de după Crăciun. În cazul în care contele Shiring organizase o petrecere, era sigur că familia Willard fusese invitată, deci Ned avea să se afle acolo pentru a auzi anunțul, dacă Rollo spunea adevărul.

– Îl iubește? îi scăpă lui Ned.

Rollo nu se aștepta la această întrebare și fu rândul lui să rămână blocat.

COLOANA DE FOC

– Nu văd de ce ar trebui să discut cu tine chestiunea aceasta.

Eschivarea lui îl convinse pe Ned că răspunsul era negativ.

– De ce simt că mă minți?

Rollo se stăpâni și spuse:

– Ar fi mai bine să pleci înainte să fiu obligat să te arunc afară, așa cum obișnuiam să fac.

Ned rămase pe loc cu încâpățănare.

– Nu mai suntem la școală, spuse el. S-ar putea să fii surprins când vei constata care dintre noi va fi aruncat.

Ar fi vrut să se bată cu Rollo și era suficient de furios încât să nu-i pese cine ar fi câștigat.

Dar Rollo se îndreptă imperturbabil spre ușă și o ținu deschisă.

– Adio, spuse el.

Ned ezită: nu dorea să plece fără să o vadă pe Margery. Dacă ar fi știut unde era camera ei, ar fi putut să alerge în sus, pe scări. Dar ar fi fost de-a dreptul stupid să înceapă să deschidă ușile la întâmplare în casa altcuiva.

Ridică mătasea și o puse înapoi în sac.

– Discuția noastră nu se încheie aici, spuse el. Nu o poți ține închisă la nesfârșit. Tot voi vorbi cu ea.

Rollo ignoră remarca și rămase nerăbdător lângă ușă.

Ned își dorea cu disperare să-l bată pe Rollo, dar reuși cu efort să-și înfrâneze pornirea: erau bărbați acum și nu putea să pornească o luptă pentru o provocare atât de mărunță. Se simți manipulat și ezită o vreme, fără să se poată hotărî ce să facă.

Apoi ieși.

– Nu te grăbi să te întorci, spuse Rollo.

Ned porni la vale, către casa în care se născuse, aflată nu prea departe de cea a familiei Fitzgerald.

Casa familiei Willard se afla vizavi de fațada vestică a catedralei. De-a lungul anilor fusese extinsă conform necesităților, iar acum se întindea pe câteva sute de metri pătrați. Dar era confortabilă, având șeminee masive, o cameră de zi mare, pentru mesele în familie, și paturi bune cu puf. Acest loc însemna acasă pentru Alice Willard și cei doi fii ai săi, plus bunica, mama tatălui lui Ned.

Când Ned ajunse, o găsi pe mama sa în fața salonului pe care-l folosea ca birou când nu se afla la depozitul de pe mal. Ea sări de pe scaunul de la masa de scris, îl îmbrățișă și-l sărută. Era mai plinuță decât fusese cu un an în urmă, observă el imediat; dar se decise să nu-i spună acest lucru.

Apoi privi în jur. Camera nu se schimbase: tabloul ei preferat se afla la locul său, o pictură a lui Hristos și a femeii adultere, înconjuțați de o mulțime de farisei ipocriți care doreau să o omoare cu pietre. Lui Alice îi plăcea să-L

citeze pe Iisus: „Acela dintre voi care este fără de păcat să arunce primul piatra“. Era și o pictură oarecum erotică, pentru că sânii femeii erau la vedere, o imagine care-i crease lui Ned, odinioară, vise foarte tulburi.

Apoi privi afară, prin fereastra salonului, peste piață, la fațada elegantă a mării biserici, cu liniile lungi ale ferestrelor sale gotice și ale arcelor sale ascuțite. Se aflase acolo în fiecare zi a vieții lui – numai cerul de deasupra ei se schimba odată cu anotimpurile –, oferindu-i un sentiment vag, dar puternic de siguranță. Oamenii se nășteau și mureau, orașele puteau să se dezvolte și să decadă, războaiele începeau și se terminau, dar catedrala Kingsbridge avea să dăinuie până în ziua Judecării de Apoi.

– Așadar, ai fost la catedrală ca să-I mulțumești Domnului, spuse ea. Ești un băiat bun.

El nu putu să o mintă.

– Am fost și la casa familiei Fitzgerald, spuse el. Văzu o urmă de dezamăgire pe fața ei și atunci adăugă: Sper că nu te deranjează că am trecut pe acolo mai întâi.

– Puțin, admise ea. Dar cred că trebuie să-mi amintesc cum e să fii tânăr și îndrăgostit.

Mama lui avea patruzeci și opt de ani. După ce murise Edmund, toată lumea fusese de părere că ea ar trebui să se mărite din nou, dar micuțul Ned, în vârstă de opt ani,

fusese terifiat la gândul că ar putea să nimerească un tată vitreg crud. Așa că ea nu se recăsătorise, fiind văduvă de mai bine de zece ani – iar el bănuia că așa va rămâne.

– Rollo mi-a spus că Margery urmează să se mărite cu Bart Shiring, spuse Ned apoi.

– Of, dragule... Mi era teamă de asta. Bietul Ned! Îmi pare așa de rău!

– De ce are tatăl ei dreptul să-i dicteze cu cine să se mărite?

– Tații se așteaptă să dețină controlul, măcar într-o oarecare măsură. Tatăl tău și cu mine n-am fost nevoiți să ne facem griji pentru asta. N-am avut niciodată o fată... care să trăiască.

Ned știa asta. Mama lui născuse două fete înainte de Barney. Ned era familiarizat cu cele două mici pietre de mormânt din cimitir, aflate în partea de nord a catedralei Kingsbridge.

– O femeie trebuie să-și iubească bărbatul, spuse el. Tu nu ți-ai fi forțat fiica să se mărite cu o brută ca Bart.

– Nu, bănuiesc că n-aș fi făcut-o.

– Ce se-ntâmplă cu oamenii ăștia?

– Sir Reginald crede în ierarhii și în autoritate. Ca primar, e de părere că treaba consilierilor municipali este să ia decizii, apoi să le pună în aplicare. Când tatăl tău

era primar, spunea că treaba consilierilor este să conducă orașul, servindu-l.

Ned spuse nerăbdător:

– Astea par a fi două moduri de a privi același lucru.

– Și totuși, nu este așa, spuse mama lui. Sunt două lumi diferite.

(ii)

– Nu mă mărit cu Bart Shiring! îi spuse Margery Fitzgerald mamei sale.

Margery era supărată și furioasă. Timp de douăsprezece luni, așteptase întoarcerea lui Ned, gândindu-se la el în fiecare zi și dorind cu ardoare să-i revadă zâmbetul strâmb și ochii căprui aurii; iar acum aflase de la servitori că el se întorsese în Kingsbridge și că venise acolo, dar ei nu-i spusese, așa că el plecase! Era furioasă pe familia ei pentru că o mințise și plânsese de frustrare.

– Nu-ți cer să te măriți astăzi cu viconte Shiring, spuse Lady Jane. Doar du-te și discută cu el!

Stăteau de vorbă în dormitorul lui Margery. Într-un colț se afla un prie-dieu, o masă de rugăciune, unde ea îngenunchea de două ori pe zi, cu fața la un crucifix aflat pe perete, și își număra rugăciunile cu ajutorul unui șirag de mătânie din fildeș. Restul camerei era foarte luxos:

un pat cu baldachin, cu saltea de puf și cu draperii bogat colorate; un cufăr de stejar sculptat, pentru nenumăratele ei rochii; o tapiserie cu o scenă din pădure.

De-a lungul anilor, camera aceea fusese martora multor dispute cu mama ei. Dar Margery era femeie acum. Era minionă, dar puțin mai înaltă și mai robustă decât înverșunata ei mamă; în plus, avea sentimentul că nu mai era inevitabil ca disputa să se termine cu o victorie pentru Lady Jane și cu o umilință pentru Margery.

– Ce sens are? spuse Margery. El a venit să mă curteze. Dacă vorbesc cu el, se va simți încurajat. Și apoi, va fi și mai furios când va realiza adevărul.

– Poți să fii politicoasă.

Margery nu dorea să mai vorbească despre Bart.

– Cum ați putut să-mi ascundeți că Ned a trecut pe aici? spuse ea. Asta nu e cinstit!

– N-am aflat decât după ce a plecat! Numai Rollo l-a văzut.

– Rollo îți îndeplinea poruncile.

– Copiii ar trebui să-și asculte părinții, spuse mama ei. Cunoști porunca: onorează-ți tatăl și mama. Este datoria ta față de Dumnezeu.

Toată scurta ei viață, Margery se luptase cu acest lucru. Știa că Dumnezeu dorea ca ea să fie ascultătoare, dar avea o fire rebelă și independentă – după cum i se spusese

de atâtea ori – și găsea că este deosebit de dificil să fie bună. Oricum, de câte ori i se sublinia asta, ea încerca să își stăpânească firea și devenea ascultătoare. Porunca Domnului era mai importantă decât orice altceva, știa asta.

– Îmi pare rău, mamă, spuse ea.

– Du-te și vorbește cu Bart, insistă Lady Jane.

– Prea bine.

– Pliaptână-ți părul, dragă!

Margery avu o ultimă sclipire de sfidare.

– Părul meu e foarte bine așa, spuse ea și, înainte ca mama ei să poată riposta, părăsi încăperea.

Bart se afla în sală, purtând ciorapi noi, galbeni. Se juca cu unul dintre câini, oferindu-i o bucată de șuncă și luându-i o apoi din față, în ultima clipă.

Lady Jane o urmă pe Margery pe scări și spuse:

– Condu-l pe lordul Shiring în bibliotecă și arată-i cărțile.

– El nu este interesat de cărți, pufni Margery.

– Margery!

– Mi-ar plăcea să văd cărțile, interveni Bart.

Margery ridică din umeri.

– Urmează-mă, te rog, spuse ea, deschizând drumul către cealaltă cameră.

Lăsă ușa deschisă, dar mama ei nu îi urmă.

Cărțile tatălui ei erau aranjate pe trei rafturi.

– Pentru Dumnezeu, cât de multe cărți aveți! exclamă Bart. Un bărbat și-ar risipi toată viața pentru a le citi pe toate.

Erau vreo cincizeci, mai multe decât ai putea vedea, în mod normal, în afara universității sau a bibliotecii catedralei, reprezentând, în același timp, un semn de bogăție. Unele erau în latină, altele în franceză.

Margery făcu un efort, încercând să fie o gazdă bună. Luă de pe raft o carte în engleză.

– Asta este *Petrecerea plăcerii*, spuse ea. Asta te-ar putea interesa.

El aruncă o privire și veni mai aproape.

– Plăcerea e un mod excelent de a-ți petrece timpul.

Părea încântat de jocul lui de cuvinte.

Ea păși înapoi.

– Este un poem lung despre educația unui cavaler.

– Ah...

Bart își pierdu interesul pentru carte și, privind de-a lungul raftului, alese *Cartea de bucate*.

– Asta este o carte importantă, spuse el. O soție ar trebui să se asigure că bărbatul ei primește mâncare bună, nu crezi?

– Desigur.

Margery încercă să se gândească la un subiect de conversație. Oare ce îl interesa pe Bart? Războiul, poate.

COLOANA DE FOC

– Oamenii o învinuiesc pe regină pentru războiul cu Franța, zise ea.

– De ce ar fi vina ei?

– Se spune că Franța și Spania se luptă pentru posesiunile din Italia, un conflict care n-are nimic de-a face cu Anglia, iar noi suntem implicați numai pentru că regina Mary este măritată cu regele Filip al Spaniei și trebuie să-l susțină.

Bart dădu din cap.

– O femeie trebuie să-și urmeze soțul.

– Tocmai din cauza asta o fată trebuie să aleagă cu mare atenție. Această remarcă fu țintită peste capul lui Bart. Margery continuă: Unii oameni spun că regina noastră n-ar fi trebuit să se mărite cu un suveran străin.

Bart părea obosit de acest subiect.

– N-ar trebui să discutăm despre politică. Femeile ar trebui să lase astfel de lucruri în seama bărbaților.

– Femeile au extrem de multe îndatoriri față de bărbații lor, spuse Margery, știind că tonul ei ironic nu va fi priceput de Bart. Trebuie să gătim pentru ei, trebuie să fim conduse de ei, trebuie să lăsăm politica în seama lor... Mă bucur că nu am un bărbat, viața e mai simplă așa.

– Dar orice femeie are nevoie de un bărbat.

– Haide să vorbim despre altceva!

– Vorbesc serios. El își închise ochii, concentrându-se, apoi dădu drumul unui scurt discurs, repetat înainte: Ești cea mai frumoasă femeie din lume și trebuie să-ți spun că te iubesc. Te rog să fii soția mea!

Reacția ei fu viscerală:

– Nu!

Bart o privi derutat: nu știa cum să răspundă. Fusese lăsat să înțeleagă clar că trebuia să se aștepte la un alt răspuns. După o pauză, spuse:

– Dar soția mea va deveni contesă într-o zi!

– Atunci ar trebui să te însori cu o fată care tânjește după asta din toată inima.

– Tu nu dorești?

– Nu, spuse ea. Apoi încercă să-i explice fără răutate. Era dificil: lui Bart, subtilitatea îi scăpa. Bart, ești un bărbat puternic și chipeș și chiar te admir, dar n-aș putea să te iubesc niciodată.

Se gândi la Ned: cu el nu se aflase niciodată în situația de a încerca să găsească un subiect de conversație.

– Mă voi mărita cu un bărbat care este inteligent și grijuliu și care dorește ca soția lui să fie ceva mai mult decât cea mai importantă dintre servitoare.

Apoi se gândi: până și Bart trebuia să înțeleagă acest lucru.

El se mișcă cu o viteză surprinzătoare și o prinse de brațe, ținând-o cu putere.

- Femeilor le place să fie stăpânite, spuse el.
 - Cine ți-a spus asta? Crede-mă, mie nu-mi place!
- Ea încercă să se desprindă de el, dar nu reuși.
Apoi o trase înspre el și o sărută.

Într-o altă zi, probabil că Margery doar și-ar fi întors fața în altă parte. Nu-i rănise buzele. Dar era încă tristă și furioasă pentru că nu-l întâlnise pe Ned. Capul îi era plin de gânduri despre ce s-ar fi putut întâmpla: cum l-ar fi sărutat și cum i-ar fi atins părul și cum i-ar fi tras corpul lângă al ei. Prezența lui imaginară era atât de puternică, încât îmbrățișarea lui Bart aproape îi produse panică. Fără să se gândească, îl lovi cu genunchiul sub centură, cât putu de tare.

El strigă de durere și de surpriză, apoi o eliberă din strânsoare și se aplecă, gemând în agonie, cu ochii strâns închiși și cu ambele mâini între coapse.

Margery fugi spre ușă, dar înainte să ajungă acolo, mama ei intră în bibliotecă, fiind evident că ascultase de afară.

Lady Jane privi spre Bart și, înțelegând imediat ce se întâmplase, se întoarse spre Margery spunând:

- Copil prost!
- Nu mă voi mărita cu această brută, strigă Margery.

Apoi intră tatăl ei. Era înalt, cu păr negru, la fel ca și Rollo, dar, spre deosebire de acesta, era foarte pistruiat. Spuse cu răceală:

– Te vei mărita cu oricine hotărăște tatăl tău.

Această declarație amenințătoare o sperie pe Margery, care începu să suspecteze că subestimase hotărârea părinților ei. Era o greșală să lase indignarea să o domine. Încercă să se calmeze și să gândească logic.

Încă agitată, dar mult mai echilibrată acum, spuse:

– Nu sunt o prințesă! Suntem oameni normali, nu aristocrați. Căsătoria mea nu este o alianță politică. Sunt fata unui comerciant. Oamenii ca noi nu au căsătorii aranjate.

Asta îl înfurie pe Sir Reginald, care se înroși pe sub pistru.

– Eu sunt un cavaler!

– Nu un conte!

– Sunt descendentul lui Ralph Fitzgerald, care a fost conte de Shiring acum două secole – precum Bart.

Ralph Fitzgerald fusese fiul lui Sir Gerald și fratele lui Merthin, constructorul de poduri.

– Sângele nobilimii engleze îmi curge prin vine.

Margery observă cu mâhnire că nu se ridica numai împotriva voinței inflexibile a tatălui ei, ci și împotriva mândriei familiei. Nu știa cum ar fi putut să învingă această

combinație. Singurul lucru de care era sigură era acela că nu trebuia să arate nicio slăbiciune.

Se întoarse către Bart. Poate că el nu va dori să se însoare cu o mireasă refractară.

– Îmi pare rău, Lord Shiring, spuse ea, dar mă voi mărita cu Ned Willard.

Sir Reginald păru stupefiat.

– Nu, n-ai să o faci, pe Sfânta Cruce!

– Sunt îndrăgostită de Ned Willard.

– Ești prea tânără ca să fii îndrăgostită de oricine! Iar familia Willard este practic protestantă!

– Merg la slujbă la fel ca oricine altcineva.

– Nu contează, te vei mărita cu viconte Shiring.

– N-o voi face! spuse ea cu o hotărâre liniștită.

Bart păru să își revină.

– Știam eu că ne va face probleme, bombăni el.

Sir Reginald interveni:

– Are nevoie doar de o mână fermă.

– Are nevoie de un bici.

– Gândește-te puțin, Margery, spuse apoi Lady Jane. Vei fi contesă într-o zi, iar fiul tău va fi conte.

– Numai de asta vă pasă, nu-i așa? izbucni Margery. Își auzi vocea ridicându-se într-un strigăt sfidător, dar nu se putu opri: Nu vrei decât ca nepoții tăi să fie aristocrați! Vedea pe fețele lor că presupunerea ei atinsese adevărul.

Spuse cu dispreț: Ei bine, nu voi fi o iapă de prăsilă doar pentru a satisface iluziile voastre de mărire!

De îndată ce o spuse, realizează că mersese prea departe. Insulta ei îl atinsese pe tatăl său în punctul cel mai sensibil.

Sir Reginald își scoase cureaua.

Margery se dădu înapoi temătoare, împiedicându-se în masa de scris. Sir Reginald o apucă de după gât cu mâna stângă. Ea observă că un capăt al curelei avea o cataramă de aramă și fu atât de speriată, încât țipă.

Sir Reginald o aplecă peste masă. Ea se răsuci disperată, dar el era puternic și o reținu cu ușurință.

O auzi pe mama sa spunând:

– Te rog să părăsești camera, Lord Shiring.

Asta o sperie și mai tare. Ușa se trânti, apoi auzi cureaua șerpuind prin aer și o simți aterizându-i pe spatele coapselor. Rochia ei era prea subțire pentru a-i oferi orice fel de protecție și țipă din nou, de data asta de durere. Fu lovită din nou și din nou.

Apoi, mama ei interveni.

– Cred că e de ajuns, Reginald, spuse ea.

– Cruță nuiaua și distruge copilul, zise tatăl ei.

Era un proverb destul de folosit: toată lumea era de părere că bătaia este în folosul copiilor, cu excepția acestora.

Lady Jane spuse:

– Textul din Biblie spune, de fapt, altceva: „Cel care cruță nuiăua își urăște copilul, dar cel care-l iubește are grijă să-l disciplineze“. Se referă la băieți, nu la fete.

Sir Reginald ripostă cu un alt citat:

– Un alt proverb biblic spune: „Nu ține corecția departe de copil“, nu i așa?

– Ea nu mai e chiar un copil. În afară de asta, știm amândoi că această abordare nu funcționează cu Margery. Pedepsa n-o face decât să se încăpățâneze și mai tare.

– Și atunci, ce propui?

– Las-o pe mâna mea. O să vorbesc cu ea după ce se calmează.

– Foarte bine, spuse Sir Reginald și Margery crezu că se terminase totul; dar imediat cureaua șuieră din nou, lovind-o peste picioare, care deja o dureau, și Margery țipă încă o dată.

După aceea auzi cizmele tatălui său tropăind pe podea și ieșind din cameră. De data asta, într-adevăr se terminase.

(iii)

Ned era sigur că avea să o vadă pe Margery la petrecerea contelui Swithin. Părinții ei nu prea puteau să o țină departe. Ar fi fost ca și cum ceva nu era în regulă și

toată lumea ar fi vorbit despre faptul că Margery nu fusese acolo.

Șanțurile făcute de roți în noroi erau înghețate bocnă și poneiul lui Ned își alegea cu eleganță traseul pe suprafața înșelătoare. Căldura calului îi încălzea trupul, dar mâinile și picioarele îi erau înțepenite de frig. Lângă el, Alice călărea pe o iapă cu spinarea lată.

Casa contelui de Shiring, New Castle, se afla la douăzeci de kilometri de Kingsbridge. Călătoria dură aproape jumătate din ziua scurtă de iarnă – și îl înnebuni pe Ned de nerăbdare. Trebuia să o vadă pe Margery, nu numai pentru că îi era dor de ea, ci și pentru că, astfel, putea să afle ce se întâmpla.

În față, în depărtare, se vedea New Castle. Castelul fusese nou cu o sută cincizeci de ani în urmă. Recent, contele construisese o casă printre ruinele fortăreței medievale. Crenelurile care mai existau, făcute din aceeași piatră gri ca și catedrala Kingsbridge, erau decorate astăzi cu dungi și cu pete de ceață înghețată. Pe măsură ce se apropiau, Ned auzea sunetele petrecerii: urări strigate, răsete și o orchestră de țară – o tobă gravă, o scripcă sprintară și fluieratul mlădios al cimpoiului străbătând atmosfera înghețată. Zgomotul aducea cu el promisiunea unor focuri aprinse, a mâncărilor calde și a băuturilor reconfortante.

Ned își îndemnă calul la trap, nerăbdător să ajungă și să termine odată cu nesiguranța. Îl iubea Margery pe Bart Shiring? Avea să se mărite cu el?

Drumul ducea direct spre intrare. Pe zidurile castelului umblau țațoșe ciori, croncănind dușmănos înspre vizitatori. Podul mobil nu mai exista de mult, iar șanțul fusese umplut, dar în casa porții încă mai erau gurile de tragere pentru arcași. Ned călări spre curtea zgomotoasă, plină de oaspeți îmbrăcați strălucitor, cai și căruțe, dar și de servitorii contelui, care alergau încoace și încolo. Ned își încredință poneiul unui grăjdar și se alătură mulțimii care se îndrepta spre casă.

Nu o văzu pe Margery.

În partea îndepărtată a curții se ridica un conac modern de cărămidă, lipit de vechile clădiri ale castelului, capela pe o parte și distileria pe cealaltă. Ned fusese aici o singură dată în cei patru ani de când era construită și se minună din nou de lungile rânduri de ferestre mari și de multitudinea de hornuri. Mai mare decât casele celor mai înstăriți comercianți din Kingsbridge, era cea mai impunătoare locuință din ținut, deși probabil că existau case și mai mari în Londra, pe care el nu le vizitase niciodată.

Contele Swithin își pierduse statutul în timpul regelui Henric al VIII-lea, pentru că se opusese rupturii regelui de papă; dar norocul contelui revenise cu cinci ani în urmă,

odată cu urcarea pe tron a reginei Mary Tudor, o catolică devotată, astfel că acum era din nou favorizat, bogat și puternic. Iar banchetul promitea să fie pe cinste.

Ned intră în casă și se îndreptă spre sala mare, înaltă cât două etaje. Ferestrele ample făceau încăperea luminoasă chiar și într-o zi noroasă de iarnă. Pe pereții acoperiți cu stejar vopsit erau atârinate tapiserii cu scene de vânatoare. În cele două șeminee uriașe, aflate în capetele încăperii lungi, ardeau bușteni. În galeria care se întindea de-a lungul a trei dintre cei patru pereți, orchestra pe care o auzise de afară cânta de zor. Sus, pe cel de-al patrulea perete, se afla un portret al tatălui contelui Swithin, ținând în mână un sceptru ce simboliza puterea.

Unii dintre oaspeți săltau viguros în dansuri țărănești, în grupuri de câte opt, ținându-se de mâini pentru a forma o horă rotitoare, apoi oprindu-se pentru a sări înainte și înapoi. Alții stăteau de vorbă în grupuri, ridicând vocile pentru a acoperi muzica și bătaia dansatorilor. Ned luă o cupă din lemn cu cidru cald și privi în jur prin sală.

Un grup stătea în picioare departe de dansatori: armatorul Philbert Cobley și familia sa, toți îmbrăcați în gri și negru. Protestanții din Kingsbridge formau un grup semisecret: cu toții știau că se află acolo și puteau bănui cine sunt, dar existența lor nu era recunoscută în mod deschis – ceva asemănător comunității ascunse pe jumătate de

bărbați care iubeau bărbații, se gândi Ned. Protestanții nu își recunoșteau credința, pentru că ar fi fost torturați până se deziceau, fiind arși de vii dacă refuzau. Întrebați despre credința lor, se eschivau. Mergeau la slujbele catolice, așa cum erau obligați de lege. Dar se foloseau de fiecare ocazie pentru a obiecta în privința cântecelor obscene, a sutanelor care lăsau pieptul dezvelit și a preoților bețivi. Și nu exista nicio lege împotriva hainelor terne.

Ned îi cunoștea aproape pe toți cei prezenți în încăpere. Oaspeții mai tineri erau băieții care-i fuseseră colegi la școala secundară din Kingsbridge și fetele pe care le trăgea de cozi duminicile, după slujba de la biserică. Era familiarizat și cu generația mai în vârstă de notabilități locale, care intrau și ieșeau tot timpul din casa mamei lui.

Căutând-o pe Margery, ochii săi se opriră asupra unui străin: un bărbat cu nasul mare, de vreo treizeci de ani, cu părul șaten, care începuse să-i cadă, cu barba tunsă îngrijit, într-o formă ascuțită, care era la modă pe atunci. Scund și subțire, era îmbrăcat cu o haină de un roșu-închis, care era scumpă fără să fie ostentativă. Vorbea cu contele Swithin și cu Sir Reginald Fitzgerald, iar pe Ned îl frapă atitudinea celor două celebrități locale. Cu siguranță, bărbații nu-l plăceau pe distinsul vizitator – Reginald era înclinat spre spate, cu brațele încrucișate pe piept, iar Swithin stătea

cu picioarele depărtate și cu mâinile în șolduri –, deși îl ascultau cu atenție.

Muzicienii își încheiară numărul cu o înfloritură și, în liniștea relativă, Ned i se adresă fiului lui Philbert Copley, Daniel, care era cu vreo doi ani mai mare decât el, un băiat gras, cu o față rotundă, palidă.

– Cine-i bărbatul acela? îl întrebă Ned, arătând către străinul în haină roșie.

– Sir William Cecil. Este administratorul averii prințesei Elisabeta.

Elisabeta Tudor era sora vitregă, mai tânără, a reginei Mary.

– Am auzit de Cecil, spuse Ned. Nu a fost secretar de stat pentru o vreme?

– Ba da.

Pe atunci, Ned era prea tânăr pentru a urmări îndeaproape politica, dar își aminti că mama lui pomenea cu admirație numele lui Cecil. Bărbatul nu era suficient de catolic pentru gustul lui Mary Tudor și, imediat ce devenise regină, aceasta îl concediase, astfel că acum deținea slujba mai puțin importantă de a avea grijă de finanțele Elisabetei.

Dar ce căuta acolo?

Și mama lui Ned ar fi vrut să știe despre Cecil. Un vizitator aducea vești, iar Alice era obsedată de noutăți. Ea le spunea întotdeauna fiilor ei că informația putea

reprezenta averea unui om – sau chiar să-l salveze de la ruină. În timp ce se uita în jur după Alice, Ned o observă pe Margery și imediat uită de William Cecil.

Se înfioră la vederea fetei: părea cu cinci ani mai în vârstă, nu doar cu unul. Părul ei cârlionțat, șaten-închis, era prins într-o coafură elaborată și acoperit de o pălărie bărbătească cu o pană semeață. Un mic guler alb, care-i înconjura gâtul, părea să-i lumineze fața. Era micuță, dar nu subțire, iar corsajul țepăn, la modă, al rochiei de catifea nu prea îi ascundea postura rotundă, apetisantă. Ca întotdeauna, fața îi era extrem de expresivă. Zâmbi, ridică din sprâncene, înclină din cap și mimă surpriza, apoi, pe rând, nedumerire, dispreț și încântare. El se surprinse holbându-se la ea, așa cum făcea în trecut. Preț de câteva momente, i se păru că nu mai era nimeni altcineva în cameră.

Ieșind din transă, se înghesui în mulțime, avansând în direcția ei.

Ea îl văzu venind. Fața i se luminează de plăcere și asta îl încântă; apoi, expresia i se schimbă, mai iute decât vremea într-o zi de primăvară, devenind posomorâtă și îngrijorată. Pe măsură ce Ned se apropia, ochii ei se măreau de frică, părând să-i spună să plece; dar el ignoră acest lucru. Trebuia să vorbească cu ea.

Deschise gura, dar ea vorbi prima.

– Urmărește-mă când se joacă „vânează inima“, îi spuse ea cu voce joasă. Nu spune nimic acum.

„Vânează inima“ era un joc care presupunea ca tinerii să se ascundă și să se caute unii pe alții, jucat la serbări. Ned fu încurajat de invitația ei, dar nu putea să plece înainte să obțină măcar câteva răspunsuri.

– Ești îndrăgostită de Bart Shiring? o întrebă el.

– Nu! Acum pleacă... putem vorbi mai târziu.

Ned era încântat, dar nu terminase.

– Te vei mărita cu el? o întrebă el.

– Nu atâta vreme cât am suficient suflu încât să-i spun „du-te dracului“.

Ned zâmbi.

– Foarte bine. Acum pot să am răbdare.

Apoi se îndepărtă fericit.

(iv)

Rollo observă alarmat interacțiunea dintre sora lui și Ned Willard. E drept că nu durase mult, dar era evident că fusese intensă. Rollo se îngrijoră. Cu o zi înainte, ascultase la ușa bibliotecii când Margery fusese bătută de tatăl ei și era de acord cu mama lor că acest tip de pedeapsă o făcea pe sora lui să fie și mai încăpățânată.

Nu dorea ca sora lui să se mărite cu Ned. Rollo îl displăcuse întotdeauna pe Ned, dar asta chiar era ultima dintre probleme. Mai important era că familia Willard părea tolerantă față de protestanți. Tatăl lui Ned fusese destul de mulțumit când regele Henric se întorsese împotriva bisericii catolice. E adevărat că nu fusese prea tulburat când regina Mary întorsese procesul – dar și asta îl ofensa pe Rollo. Nu putea suporta oamenii care nu luau religia în serios. Autoritatea Bisericii ar fi trebuit să însemne totul pentru ei.

Aproape la fel de important, căsătoria cu Ned Willard nu ar fi adus nimic în plus prestigiului familiei Fitzgerald: n-ar fi însemnat nimic mai mult decât o alianță între două familii prospere de comercianți. În schimb, căsătoria lui Margery cu Bart Shiring i-ar fi dus în rândurile nobilimii. Pentru Rollo, prestigiul familiei Fitzgerald conta mai mult decât orice altceva, în afară de voința Domnului.

Dansul se termină și personalul contelui aduse plăci și estacade pentru a forma o masă de ceai în formă de T, cu bara la un capăt și cu coada T-ului întinzându-se pe toată lungimea sălii; apoi începură să așeze masa. Își îndeplineau treaba cu o oarecare indiferență, se gândi Rollo, azvârlind la întâmplare, pe fața de masă albă, cămile de ceramică și bucățile de pâine. Asta, poate, din cauză că nu exista

o femeie care să supravegheze treburile casnice: contesa murise în urmă cu doi ani, iar Swithin nu se recăsătorise.

Un servitor i se adresă lui Rollo:

– Tatăl dumneavoastră vă cheamă, stăpâne Fitzgerald!
Se află în biroul contelui.

Bărbatul îl conduse pe Rollo într-o cameră laterală, cu o masă de scris și un raft de registre, evident locul din care contele Swithin își conducea afacerile.

Swithin era așezat pe un scaun uriaș, care părea aproape un tron. Era înalt și chipeș, la fel ca Bart, deși nenumărații ani de mâncat bine și de băut peste măsură îi cam îngroșaseră talia și îi înroșiseră nasul. Cu patru ani în urmă, își pierduse cea mai mare parte a degetelor de la mâna stângă, în bătălia din pădurea Hartley. Nu făcea nicio încercare să-și ascundă deficiența – de fapt, părea să fie mândru de rana lui.

Tatăl lui Rollo, Sir Reginald, stătea alături de Swithin, cu fața pistruiată aplecată, un leopard lângă un urs.

Se afla acolo și Bart Shiring și, spre consternarea lui Rollo, mai erau prezenți și Alice, și Ned Willard.

William Cecil se afla pe un taburet jos, în fața celor șase persoane prezente, dar, în ciuda simbolismului scaunului, lui Rollo i se părea că Cecil era conducătorul acelei întâlniri.

Reginald îi spuse lui Cecil:

– Sper că nu te deranjează că ni s-a alăturat și fiul meu. A fost la universitatea Oxford și a studiat legea la Inns of Court în Londra.

– Sunt bucuros să am alături și tânăra generație, spuse Cecil cu amabilitate. Eu îl iau pe fiul meu la întâlniri, deși are numai șaisprezece ani – cu cât încep mai devreme, cu atât mai repede învață.

Studiindu-l pe Cecil, Rollo observă că avea trei negi pe obrazul drept, iar barba lui maronie începuse să încărunțească. Fusese un curtean puternic în timpul domniei lui Edward al VI-lea, pe când avea douăzeci de ani, și, deși nu împlinise încă patruzeci, avea un aer de înțelepciune și o siguranță de sine pe care le puteai atribui unui om mult mai în vârstă.

Contele Swithin schimbă nerăbdător subiectul.

– Am sute de oaspeți în sală, Sir William, zise el. Mai bine spune-mi ce ai de spus și este atât de important încât să mă îndepărteze de la propria mea petrecere.

– Imediat, lordul meu, spuse Cecil. Regina nu este însărcinată.

Rollo scâpă un mormăit de surpriză și de mâhnire.

Regina Mary și regele Filip erau disperați să aibă moștenitori pentru cele două coroane ale lor, Anglia și Spania, dar nu petreceau prea mult timp împreună, fiind ocupați să-și conducă regatele, separate de atâta distanță.

Așa că, în ambele țări, fusese mare bucurie când regina Mary anunțase că așteaptă un copil, care avea să se nască anul următor, în martie. Evident, ceva mersese prost.

Tatăl lui Rollo, Sir Reginald, spuse cu tristețe:

– Asta s-a mai întâmplat și altădată.

Cecil clătină din cap.

– Este a doua sarcină falsă a ei.

Swithin părea zăpăcit.

– Falsă? zise el. Ce vrei să spui?

– Nu a pierdut sarcina, răspunse Cecil cu solemnitate.

Reginald explică:

– Își dorește atât de tare un copil, încât se convinge singură că este însărcinată, când de fapt nu este.

– Înțeleg, spuse Swithin. Prostitie femeiască.

Alice Willard fornăi dezaprobator, dar Swithin nu observă.

– Trebuie să luăm în considerare probabilitatea, destul de mare, ca regina noastră să nu dea naștere niciodată unui moștenitor, spuse Cecil.

Mintea lui Rollo era răvășită de consecințele acestui fapt. Mult așteptatul copil al reginei Mary, o catolică ferventă, și al devotatului rege al Spaniei ar fi fost crescut, cu strictete, în spiritul religiei catolice și ar fi fost de încredere pentru familii ca Fitzgerald. Dar dacă Mary ar fi murit fără să lase un moștenitor, orice devenea posibil.

Cecil se gândise la asta de mult, presupuse Rollo.

– Tranziția către un monarh nou este o perioadă periculoasă pentru orice țară, spuse Cecil.

Rollo fu nevoit să-și reprime un sentiment de panică. Anglia s-ar fi putut întoarce la protestantism – și tot ce realizase familia Fitzgerald în ultimii cinci ani ar fi putut să dispară.

– Vreau să plănuiesc o succesiune lină, fără vărsare de sânge, spuse Cecil într-o notă rezonabilă. Am venit aici să vorbesc cu voi, trei lideri locali puternici – contele ținutului, primarul din Kingsbridge și cel mai important comerciant al orașului –, și să vă cer să mă ajutați.

Părea un servitor umil care-și făcea planuri cu mare atenție, dar Rollo putea observa deja că era un revoluționar periculos.

– Și cum propui să te ajutăm? întrebă Swithin.

– Acordându-i sprijinul vostru stăpânei mele, Elisabeta.

Swithin spuse provocator:

– Tu presupui că Elisabeta este moștenitoarea tronului?

– Henric al VIII-lea a lăsat trei copii, spuse Cecil pedant, de parcă n-ar fi fost o informație deja știută. Fiul său, Edward al VI-lea, regele-copil, a murit înainte să poată avea un moștenitor, așa că fata cea mai în vârstă a lui Henric a devenit regină. Logica este imbatabilă. Dacă regina Mary moare fără să aibă copii, așa cum s-a

întâmplat și cu regele Edward, următoarea moștenitoare a tronului pe linia de succesiune este cealaltă fată a lui Henric, Elisabeta Tudor.

Rollo decise că era momentul să vorbească. Nu putea lăsa acest nonsens periculos să treacă nesancționat, iar el era singurul avocat din încăpere. Încercă să vorbească la fel de liniștit și de rațional ca Cecil, dar, în ciuda efortului, putea auzi nota alarmistă din vocea sa.

– Elisabeta este nelegitimă! spuse el. Henric n-a fost niciodată căsătorit cu adevărat cu mama ei. Divorțul lui de soția precedentă a fost contestat de către papă.

Swithin adăugă:

– Bastarzii nu pot moșteni proprietăți sau titluri – oricine știe asta.

Rollo tresări. Să o numești pe Elisabeta bastard era o impolitețe care nu era necesară, mai ales în prezența consilierului ei. Lipsa de maniere era ceva obișnuit la Swithin, din păcate. Dar era imprudent, simți Rollo, să intri într-un conflict cu autoritarul Cecil. Bărbatul putea fi într-o fază în care nu se mai bucura de favoruri, dar încă avea aerul liniștit al celor care dețin puterea.

Cecil trecu peste impolitețe și spuse:

– Divorțul a fost ratificat de Parlamentul Angliei, spuse el cu o insistență politicoasă.

– Aud că are înclinații protestante, spuse Swithin.

„Asta era, de fapt, miezul problemei, se gândi Rollo.

Cecil zâmbi.

– Mi-a spus de multe ori că, dacă ar deveni regină, cea mai arzătoare dorință a ei ar fi ca niciun englez să nu își mai piardă viața din cauza convingerilor sale religioase.

– „Asta este un semn bun, spuse Ned Willard. Nimeni nu mai vrea să vadă alți oameni arși pe rug.

Era tipic pentru familia Willard, se gândi Rollo: orice pentru o viață liniștită.

Contele Swithin fu la fel de iritat de răspunsul evaziv.

– Catolic sau protestant? spuse el. Trebuie să fii ori una, ori alta.

– Dimpotrivă, spuse Cecil. Credința ei este toleranța.

Swithin fu indignat.

– Toleranță? spuse el disprețuitor. Erezie? Blasfemie? Lipsă de Dumnezeu?

Furia lui Swithin era justificată, în opinia lui Rollo, dar nu ținea loc de argument juridic. Biserica catolică avea propriile sale idei despre cine ar fi trebuit să fie următorul conducător al Angliei.

– În ochii lumii, adevăratul moștenitor al tronului este Mary, regina Scoției.

– Cu siguranță, nu, îl contrazise Cecil, fiind clar că se aștepta la asta. Mary Stuart nu este mai mult decât nepoata

regelui Henric al VIII-lea, în timp ce Elisabeta Tudor este fiica lui.

– Fiica lui nelegitimă.

Ned Willard vorbi din nou:

– Am văzut-o pe Mary Stuart când am fost la Paris. N-am vorbit cu ea, dar am fost într-una dintre camere când a trecut pe acolo. Este înaltă și frumoasă.

Rollo spuse nerăbdător:

– Ce are asta de-a face cu discuția?

Ned insistă:

– Are cincisprezece ani. Privi intens spre Rollo și adăugă: Aceeași vârstă ca sora ta, Margery.

– Nu asta este ideea...

Ned ridică vocea pentru a acoperi întreruperea:

– Unii oameni cred că o fată de cincisprezece ani este prea tânără ca să-și poată alege singură soțul, cu atât mai mult să i se permită să conducă singură o țară.

Rollo trase adânc aer în piept, iar tatăl lui mormăi indignat. Cecil se agită, realizând, fără îndoială, că declarația lui Ned avea o semnificație specială, ascunsă unui om din afară.

Ned adăugă:

– Mi s-a spus că Mary vorbește bine franceza și scoțiana și că abia știe ceva engleză.

– Astfel de considerente nu au valoare legală, spuse Rollo.

Ned insistă:

– Există ceva chiar și mai rău. Mary este logodită cu prințul Francisc, moștenitorul tronului Franței. Poporului englez nu-i place căsătoria actualei regine cu regele Spaniei și vor fi și mai ostili față de o regină care se mărită cu regele Franței.

– Astfel de decizii nu sunt luate de poporul englez, spuse Rollo.

– În orice caz, unde există îndoială, ar putea să fie și luptă, iar poporul ar putea să pună mâna pe scuturi și pe topoare și să-și facă opiniile cunoscute.

Cecil interveni:

– Și asta este exact ceea ce încerc să previn.

Era, de fapt, o amenințare, observă Rollo furios; dar înainte de a putea spune ceva, Swithin vorbi din nou:

– Cum este, ca persoană, fata asta, Elisabeta? N-am întâlnit-o niciodată.

Rollo se agită iritat de această diversiune la chestiunea legitimității, dar Cecil răspunde binevoitor:

– Este cea mai educată persoană pe care am întâlnit-o, spuse el. Poate să converseze în latină la fel de ușor ca în engleză, spaniolă sau italiană și scrie în greacă. Nu este totuși o mare frumusețe, dar are un fel de a încânta

oamenii, care ajung să o considere minunată. A moștenit tăria de caracter a tatălui ei, regele Henric. Va avea o domnie hotărâtă.

Era evident că Cecil era îndrăgostit de ea, se gândi Rollo; dar asta nu era cel mai rău lucru dintre toate. Opozanții Elisabetei trebuiau să se bazeze pe argumente legale, pentru că nu prea existau alte elemente de care să poți ține seama. Părea că Elisabeta era suficient de în vârstă, suficient de înțeleaptă și suficient de hotărâtă ca să domnească în Anglia. O fi fost ea protestantă, dar era suficient de deșteaptă încât să mascheze asta, iar ei nu aveau nicio dovadă.

Posibilitatea de a avea o regină protestantă îl oripila pe Rollo. Cu siguranță că avea să defavorizeze familiile catolice. Familia Fitzgerald ar fi putut să nu-și recapete niciodată norocul.

Swithin spuse:

– Acum, dacă ar vrea să se mărite cu un bărbat catolic puternic, care să o țină sub control, ar putea fi mai mult decât acceptabilă.

Chicoti lasciv, făcându-l pe Rollo să-și supprime un fior. Cu siguranță, Swithin era încântat de ideea de a ține o prințesă sub control.

– Am să țin minte asta, spuse Cecil sec.

COLOANA DE FOC

Un clopot sună pentru a-i anunța pe oaspeți să-și ocupe locurile la masă, iar el se ridică.

– Tot ceea ce vă cer este să nu vă grăbiți să judecați. Acordați-i o șansă prințesei Elisabeta.

Reginald și Rollo rămaseră în urmă când ceilalți părăsiră camera. Apoi, Reginald spuse:

– Cred că l-am lămurit corect.

Rollo scutură capul. Erau momente când și-ar fi dorit ca mintea tatălui său să fie ceva mai profundă.

– Cecil știa, înainte de a veni aici, că cetățenii catolici loiali – ca tine și ca Swithin – nu-i vor oferi sprijin Elisabetei.

– Bănuiesc că știa, spuse Reginald. El n-are nicio valoare dacă nu e bine informat.

– Și este, evident, un bărbat inteligent.

– Atunci, de ce a venit aici?

– M-am întrebat asta, spuse Rollo. Cred că a venit ca să evalueze puterea inamicilor săi.

– Oh, spuse tatăl său. Nu m-am gândit la asta.

– Hai să mergem la cină, spuse Rollo.

(v)

Ned fu nerăbdător pe toată durata banchetului. Abia aștepta să se termine masa, pentru a putea începe jocul

„vânează inima“. Dar în timp ce se strângea desertul, mama sa îi prinse privirea și-l chemă la ea.

Ned observă că era adâncită într-o conversație cu Sir William Cecil. Alice Willard era o femeie puternică, bondoacă, purtând o rochie scumpă de la Kingsbridge Scarlet, brodată cu fir de aur, și un medalion cu Fecioara Maria atârnat la gât, pentru a înlătura acuzațiile de protestantism. Ned era tentat să pretindă că nu văzuse chemarea ei. Jocul avea să se desfășoare în timp ce mesele erau strânse, iar actorii se pregăteau să înceapă piesa. Ned nu știa la ce se gândea Margery, dar, orice ar fi fost, nu dorea să rateze. Dar mama lui era la fel de strictă pe cât era de iubitoare și nu ar fi tolerat nesupunerea, așa că decise să i se alătore.

– Sir William dorește să te întrebe câteva lucruri, spuse Alice.

– Sunt onorat, răspuse Ned politicos.

– Vreau să-mi spui câte ceva despre Calais, începu Cecil. Înțeleg că tocmai te-ai întors de acolo.

– Am plecat cu o săptămână înainte de Crăciun și am ajuns ieri.

– Nu cred că trebuie să vă spun, ție și mamei tale, cât de vital este orașul pentru comerțul Angliei. De asemenea, este și o chestiune de mândrie națională să stăpânim încă o parte din Franța.

Ned încuviință din cap.

– Și foarte supărător pentru francezi, desigur.

– Cum este moralul comunității engleze de acolo?

– Bun, spuse Ned, simțind că începe să se îngrijoreze.

Cecil nu-l interoga dintr-o simplă curiozitate: exista un motiv. Iar acum, că se gândea la asta, i se păru că mama lui era abătută.

– Când am plecat, continuă el, încă sărbătoreau victoria de la Saint-Quentin împotriva francezilor, din august. Făcând asta, simțeau că războiul dintre Anglia și Franța nu-i afectează.

– Prea încrezători, mormăi Cecil.

Ned se agită.

– Calais este înconjurat de forturi: Sangatte, Fréthun, Nielles...

Cecil îl întrerupse:

– Și dacă fortăreața ar cădea?

– Orașul are trei sute șapte tunuri.

– Ești foarte atent la detalii. Dar poate populația să reziste unui asediu?

– Au mâncare pentru trei luni.

Ned se asigurase de acest lucru înainte de a pleca, pentru că știa că mama lui o să dorească un raport detaliat. Se întoarse apoi spre Alice.

– Ce se-ntâmplă, mamă?

– Francezii au ocupat Sangatte la 1 ianuarie, spuse Alice.
Ned fu șocat.

– Cum s-a putut întâmpla asta?

– Armata franceză s-a adunat în secret în orașele din vecinătate, îi răspunse Cecil. Atacul a luat prin surprindere garnizoana din Calais.

– Cine conduce forțele franceze?

– François, duce de Guise.

– Scarface! exclamă Ned. Este o adevărată legendă.

Ducele era cel mai mare general al Franței.

– De acum, orașul ar trebui să fie sub asediu.

– Dar n-a căzut!

– Din câte știm până acum. Dar ultimele mele informații sunt vechi de cinci zile.

Ned se întoarse din nou spre Alice.

– Niciun semn de la unchiul Dick?

Alice clătină din cap.

– Nu poate să trimită un mesaj dintr-un oraș asediat.

Ned se gândi la rudele lui de acolo: mătușa Blanche, o bucătăreasă mult mai bună decât Janet Fife, deși Ned nu i-ar fi spus niciodată asta lui Janet; vărul Albin, care era de vârsta lui și care-l învățase cuvintele franțuzești pentru părțile intime ale corpului, precum și alte lucruri care nu puteau fi redată; și iubitoarea Thérèse. Aveau să supraviețuiască?

Alice spuse liniștită:

– Aproape tot ce avem este în Calais.

Ned se agită. Cum era posibil?

– Nu avem nicio încărcătură care se îndreaptă spre Sevillia? întrebă el.

Portul spaniol Sevillia era armurăria regelui Filip, având o poftă neostoită pentru metale. Un văr al tatălui lui Ned, Carlos Cruz, cumpăra pe cât de mult metal putea trimite Alice, transformându-l pe tot în tunuri și în ghiulele de tun pentru nesfârșitele războaie ale Spaniei. Fratele lui Ned, Barney, se afla în Sevillia; locuia și lucra cu Carlos, învățând o altă latură a afacerilor familiei, așa cum făcuse Ned la Calais. Dar călătoria pe mare era lungă și periculoasă, iar vasele erau trimise acolo unde se afla cel mai apropiat depozit plin, respectiv la Calais.

Alice răspunse la întrebarea lui Ned:

– Nu. Pentru moment nu avem niciun vas care să navigheze spre sau dinspre Sevillia.

– Deci, dacă pierdem Calais...

– Pierdem aproape totul.

Ned credea că înțelesese afacerea, dar nu realizase că totul se putea ruina atât de ușor. Se simțea ca și cum un cal de încredere se împiedica și se prăbușea sub el, făcându-l să-și piardă echilibrul în șa. Era un avertisment subit despre cât de imprevizibilă putea fi viața.

Apoi sună un clopot care vestea începutul jocului. Cecil zâmbi și spuse:

– Îți mulțumesc pentru informații, Ned. Este neobișnuit ca un tânăr să fie atât de exact.

Ned se simți flatat.

– Mă bucur că am putut fi de ajutor.

Ruth, sora lui Dan Copley, o fată drăguță, cu părul galben-auriu, trecu pe lângă el și spuse:

– Hai, Ned, este timpul pentru „vânătoarea de inimi“.

– Vin, spuse el, dar nu reuși să se miște.

Se simțea sfâșiat. Era disperat să stea de vorbă cu Margery, dar după veștile pe care le aflase, nu prea mai avea chef de joc.

– Presupun că nu putem face nimic, îi spuse el mamei sale.

– Doar să așteptăm mai multe informații – și ar putea să treacă mult timp până să vină.

Urmă o pauză mohorâtă, apoi Cecil spuse:

– Că tot vorbim, caut un asistent care să mă ajute în munca pe care o fac pentru Lady Elisabeta, un tânăr care să locuiască la palatul Hatfield – ca restul personalului – și care să acționeze în numele meu atunci când trebuie să plec la Londra sau altundeva. Știu că destinul tău este să lucrezi cu mama ta la afacerea familiei, Ned, dar dacă se întâmplă să cunoști vreun tânăr care să-ți semene, inteligent

și de încredere, cu privirea ageră în privința detaliilor...
anunță-mă.

Ned încuviință din cap.

– Desigur.

Presupunerea că Cecil, de fapt, îi oferea lui însuși slujba
aceea.

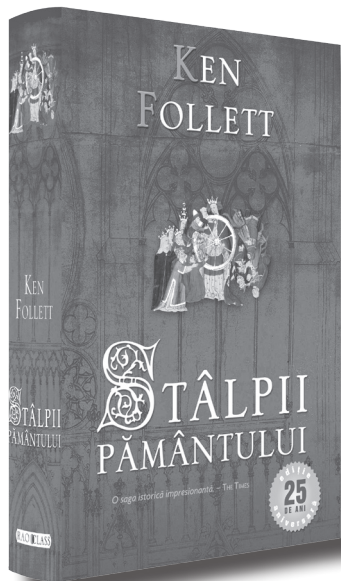
Cecil continuă:

– Ar trebui, de asemenea, să împărtășească atitudinea
tolerantă a Elisabetei față de religie.

Regina Mary Tudor arsesese pe rug sute de protestanți.

Cu siguranță, Ned simțea astfel, după cum Cecil
trebuie să fi înțeles încă din timpul discuției din biblioteca
contelui, referitoare la succesiunea la tron. Milioane
de englezi erau de acord: fie catolici, fie protestanți. Se
săturaseră de măcel.

– Elisabeta mi-a spus de multe ori că, dacă ar deveni
regină, cea mai arzătoare dorință a ei ar fi ca niciun englez
să nu își mai piardă viața din cauza convingerilor sale
religioase, continuă Cecil. Cred că acesta este un ideal care
merită credința unui om.

STÂLPII PĂMÂNTULUI

Locuitorii din Kingsbridge
au construit o catedrală măreață

O LUME FĂRĂ SFÂRȘIT

Descendenții din Kingsbridge au trecut prin
tumultul celei mai aprige plăgi cu care s-a
confruntat omenirea până atunci

Alte titluri ale aceluiași autor apărute la Editura RAO:

- ▶ *Prin urechile acului*
- ▶ *O avere periculoasă*
- ▶ *Zbor periculos*
- ▶ *Alb infinit*
- ▶ *Bani de hârtie*
- ▶ *Pe aripi de vultur*
- ▶ *Printre lei*
- ▶ *Un loc numit libertate*
- ▶ *Omul din Sankt Petersburg*
- ▶ *Codul zero*

- Seria Kingsbridge*
- ▶ *Stâlpii pământului*
- ▶ *O lume fără sfârșit*

- Trilogia Secolului*
- ▶ *Căderea uriașilor*
- ▶ *Iarna lumii*
- ▶ *Capătul veșniciei*